

клетката се превърнала на гарванъ.

Отлетѣлъ гарванътъ на горната земя, скрило се дяволчето съ фенерчето, и Шури Бури останалъ самъ при черното благо. Ами сега накъде да върви? Отъ тъмнина нищо се не вижда. Нажалилъ се Шури Бури.

— Миле, Миле, Райско пиле, — завикалъ той, — помогни ми. Ахъ, азъ горкиятъ, защо не те послушахъ!

— Шури Бури! — чулъ се изведнажъ гласъ. — Лошо момче си ти, но и тоя пътъ ще ти простя. Виждашъ ли въ краката си единъ голѣмъ джбовъ листъ. Седни на него и извикай: „шушу, шушу, шушу“ и той ще те отведе на горния свѣтъ. Съ него лесно ще стигнешъ гарвана. Помилвай го по гърба и ми донеси клетката.

Зарадвалъ се много Шури Бури, седналъ на листа, извикалъ три пѣти „шушу“ и листътъ хвъркналъ и го изнесълъ надъ земята.

— Ей, че славно се пѣтува така, — викалъ си Шури Бури. — Отъ аеропланъ по-хубаво. Само мама да не ме види какъвъ съмъ черенъ като дяволъ!

Скоро Шури Бури видѣлъ гарвана на една полянка, слѣзълъ при него тихичко, помилвалъ го по гърба и той се пре-

върналъ на малка клетка. Занесълъ Шури Бури клетката на Райското пиле. Много се зарадвало то. Окачило клетката на шията си.

— Тая клетка, Шури Бури, е чудновата. Когато съмъ съ нея, всичко мога да направя. Ето искамъ отъ сега нататъкъ всѣкога Шури Бури да е облеченъ въ златни дрехи и пакъ да стане бѣлъ и хубавъ.

И още не изрекло Милето, гледа се Шури Бури цѣлия въ златни дрехи, лъщи като слънце. А Райското пиле му казало:

— Шури Бури, сега си иди у дома. Азъ после ще дойда. На ти това перо. То не е хубаво, но ако ме обичашъ, всѣкога го носи.

Накичилъ си Шури Бури златната шапка съ перото и си трѣгналъ за къщи. Както върви и си свири, ето ти предъ него една златна птица.

— Шури Бури, Шури Бури, — почнала да му се смѣе тя. — Какъ можешъ на тая златна шапка да носишъ това грозно перо. На ти едно златно перо, а хвърли това!

Заслѣпило златното перо Шури Бури, забравилъ той за Милето, Райското пиле, хвърлил неговото перо и се закичилъ съ златното. Но щомъ направилъ това, изведнажъ въ краката му